Parlament Europejski
2024-2029

TEKSTY PRZYJĘTE

P10_TA(2026)0203

Przeciwdziałanie transgranicznym represjom – dążenie do przyjęcia unijnej strategii ochrony suwerenności Europy i jej wartości demokratycznych

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 16 czerwca 2026 r. w sprawie przeciwdziałania transgranicznym represjom – dążenie do przyjęcia unijnej strategii ochrony suwerenności Europy i jej wartości demokratycznych (2025/2179(INI))

Parlament Europejski,

– uwzględniając art. 2 Traktatu o Unii Europejskiej, w którym zapisano podstawowe wartości UE, takie jak godność ludzka, wolność, demokracja, równość, praworządność i poszanowanie praw człowieka,

– uwzględniając Traktat o Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 3 i 21,

– uwzględniając coraz częstsze akty transgranicznych represji oraz odpowiedzialność państw członkowskich za ochronę wszystkich osób mieszkających na ich terytorium,

– uwzględniając Powszechną deklarację praw człowieka,

– uwzględniając Kartę praw podstawowych Unii Europejskiej,

– uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 83 i 215,

– uwzględniając deklarację ONZ o obrońcach praw człowieka z 1998 r.,

– uwzględniając rezolucje Rady Praw Człowieka ONZ: z 4 kwietnia 2025 r. pt. „Human rights defenders and new and emerging technologies: protecting human rights defenders, including women human rights defenders, in the digital age” [Obrońcy praw człowieka oraz nowe i powstające technologie: ochrona obrońców praw człowieka, w tym obrończyń praw człowieka, w epoce cyfrowej] i z 1

lipca 2025 r. pt. „Civil society space” [Przestrzeń społeczeństwa obywatelskiego],

– uwzględniając notę Biura Wysokiego Komisarza Narodów Zjednoczonych ds. Praw Człowieka na temat transgranicznych represji[1], opublikowaną 18 czerwca 2025 r.,

– uwzględniając oświadczenie Wysokiego Komisarza Narodów Zjednoczonych ds. Praw Człowieka z 13 stycznia 2025 r. w sprawie poprawy ochrony obrońców praw człowieka,

– uwzględniając sprawozdanie roczne Wysokiego Komisarza Narodów Zjednoczonych ds. Praw Człowieka oraz sprawozdania Biura Wysokiego Komisarza i Sekretarza Generalnego pt. „A/HRC/60/62: Cooperation with the United Nations, its representatives and mechanisms in the field of human rights - Report of the Secretary General” [A/HRC/60/62: Współpraca z Organizacją Narodów Zjednoczonych, jej przedstawicielami i mechanizmami w dziedzinie praw człowieka – sprawozdanie sekretarza generalnego] z września 2025 r.,

– uwzględniając „Wytyczne ONZ dotyczące biznesu i praw człowieka: wdrażanie dokumentu ramowego ONZ »Chronić, szanować i naprawiać«” zatwierdzone przez Radę Praw Człowieka ONZ w rezolucji nr 17/4 z 16 czerwca 2011 r.,

– uwzględniając oświadczenie grupy niezależnych ekspertów ONZ ds. praw człowieka, w którym wyrażono zaniepokojenie rosnącą liczbą procesów zaocznych, opublikowane 22 stycznia 2025 r.,

– uwzględniając wstępne postępowanie prowadzone przez Urząd Prokuratora Międzynarodowego Trybunału Karnego w sprawie sytuacji w Republice Litewskiej / Republice Białorusi (ICC-01/24-1),

– uwzględniając wytyczne UE w sprawie obrońców praw człowieka przyjęte w czerwcu 2004 r. i zaktualizowane w 2008 r. oraz swoją rezolucję z 16 marca 2023 r. na temat wytycznych UE w sprawie obrońców praw człowieka[2],

– uwzględniając konkluzje Rady z 27 stycznia 2025 r. w sprawie priorytetów UE na rok 2025 na forach ONZ zajmujących się prawami człowieka,

– uwzględniając konkluzje Rady z 30 stycznia 2026 r. w sprawie priorytetów UE na rok 2026 na forach ONZ zajmujących się prawami

---

1 https://www.ohchr.org/en/documents/tools-and-resources/transnational-repression.

2 Dz.U. C, C/2023/409, 23.11.2023, ELI: http://data.europa.eu/eli/C/2023/409/oj.

człowieka,

– uwzględniając plan działania UE dotyczący praw człowieka i demokracji na lata 2020–2024, którego obowiązywanie przedłużono do 2027 r.,

– uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2022/2065 z dnia 19 października 2022 r. w sprawie jednolitego rynku usług cyfrowych oraz zmiany dyrektywy 2000/31/WE (akt o usługach cyfrowych)[3],

– uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/1760 z dnia 13 czerwca 2024 r. w sprawie należytej staranności przedsiębiorstw w zakresie zrównoważonego rozwoju oraz zmieniającą dyrektywę (UE) 2019/1937 i rozporządzenie (UE) 2023/2859[4],

– uwzględniając roczne sprawozdania UE za 2024 r. i 2025 r. na temat praw człowieka i demokracji na świecie,

– uwzględniając komunikat Komisji z 12 listopada 2025 r. zatytułowany „Strategia UE na rzecz społeczeństwa obywatelskiego” (COM(2025)0790),

– uwzględniając swoje zalecenie z dnia 15 czerwca 2023 r. dla Rady i Komisji w następstwie dochodzenia w sprawie zarzutów naruszenia prawa Unii i niewłaściwego administrowania w jego stosowaniu w odniesieniu do oprogramowania Pegasus i równoważnego oprogramowania szpiegowskiego[5],

– uwzględniając wspólny komunikat Komisji i wysokiej przedstawicielki Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa z 12 listopada 2025 r. pt. „Europejska tarcza demokracji: wspieranie silnych i odpornych demokracji” (JOIN(2025)0791),

– uwzględniając wspólny komunikat Komisji i wysokiej przedstawicielki Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa z 5 czerwca 2025 r. pt. „Międzynarodowa strategia cyfrowa Unii Europejskiej” (JOIN(2025)0140),

– uwzględniając swoją rezolucję z dnia 13 listopada 2025 r. w sprawie zwalczania ponadnarodowych represji wobec obrońców praw człowieka[6],

---

3 Dz.U. L 277 z 27.10.2022, s. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2022/2065/oj.

4 Dz.U. L, 2024/1760, 5.7.2024, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2024/1760/oj.

5 Dz.U. C, C/2024/494, 23.1.2024, ELI: http://data.europa.eu/eli/C/2024/494/oj.

6 Teksty przyjęte, P10_TA(2025)0258.

– uwzględniając swoją rezolucję z dnia 21 stycznia 2026 r. w sprawie zastosowania sankcji unijnych w zwalczaniu bezkarności, w tym poprzez globalny system sankcji UE za naruszenia praw człowieka (europejska ustawa Magnickiego)[7],

– uwzględniając swoją rezolucję z dnia 9 marca 2022 r. w sprawie obcych ingerencji we wszystkie procesy demokratyczne w Unii Europejskiej, w tym dezinformacji[8],

– uwzględniając swoją rezolucję z dnia 1 czerwca 2023 r. w sprawie obcych ingerencji we wszystkie procesy demokratyczne w Unii Europejskiej, w tym dezinformacji[9],

– uwzględniając działania Komisji Specjalnej PE ds. Europejskiej Tarczy Demokracji,

– uwzględniając statut Międzynarodowej Organizacji Policji Kryminalnej (Interpol), a w szczególności jego art. 2, który nakłada na organizację obowiązek działania w duchu Powszechnej deklaracji praw człowieka,

– uwzględniając oświadczenie przywódców grupy G-7 z 17 czerwca 2025 r. w sprawie transgranicznych represji oraz wielostronny dialog grupy G-7 z lutego 2025 r. na temat transgranicznych represji,

– uwzględniając komunikat ze spotkania ministrów spraw zagranicznych grupy G-7 z 19 kwietnia 2024 r. na temat podejmowania globalnych wyzwań i rozwijania partnerstw,

– uwzględniając rezolucję 2509 (2023) i zalecenie 2257 (2023) Zgromadzenia Parlamentarnego Rady Europy na temat transgranicznych represji jako rosnącego zagrożenia dla praworządności i praw człowieka,

– uwzględniając badanie Dyrekcji Generalnej ds. Polityki Zewnętrznej Unii Europejskiej z czerwca 2025 r. pt. „Transnational repression of human rights defenders: The impacts on civic space and the responsibility of host states” [Transgraniczne represje wobec obrońców praw człowieka: wpływ na przestrzeń społeczeństwa

---

7 Teksty przyjęte, P10_TA(2026)0015.
8 Dz.U. C 347 z 9.9.2022, s. 61.
9 Dz.U. C, C/2023/1226, 21.12.2023, ELI: http://data.europa.eu/eli/C/2023/1226/oj.

obywatelskiego i odpowiedzialność państw przyjmujących][10],

– uwzględniając badanie Dyrekcji Generalnej ds. Polityki Zewnętrznej Unii Europejskiej ze stycznia 2026 r. pt. „Perpetrators and methods of transnational repression and possible counter-strategies” [Sprawcy transgranicznych represji, stosowane przez nich metody oraz możliwe strategie przeciwdziałania][11],

– uwzględniając siódme sprawozdanie z sesji 2024–2025 wspólnej komisji ds. praw człowieka parlamentu Zjednoczonego Królestwa zatytułowane „Transnational repression in the UK” [Transgraniczne represje w Zjednoczonym Królestwie],

– uwzględniając sprawozdanie roczne opublikowane przez niemieckie Federalne Ministerstwo Spraw Wewnętrznych w czerwcu 2025 r. pt. „Verfassungsschutzbericht 2024”,

– uwzględniając art. 55 Regulaminu,

– uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Zagranicznych (A10-0142/2026),

A. mając na uwadze, że transgraniczne represje są celową, systematyczną, ukierunkowaną i represyjną praktyką, za pomocą której reżimy lub ich przedstawiciele, działając ponad granicami i poza swoją jurysdykcją terytorialną, dopuszczają się – wobec osób lub grup mieszkających za granicą, bądź też członków rodzin lub ich sieci wsparcia – czynów polegających na zastraszaniu, groźbach, uciszaniu, przymuszaniu, kontrolowaniu lub wyrządzaniu innego rodzaju szkód, uciekając się do szerokiego zakresu środków fizycznych, psychologicznych, cyfrowych, prawnych, administracyjnych i innych, z naruszeniem praw podstawowych; mając na uwadze, że wśród ofiar transgranicznych represji znajdują się tysiące osób opowiadających się za demokracją, zmuszonych do

---

10 Parlament Europejski, Dyrekcja Generalna ds. Polityki Zewnętrznej Unii Europejskiej, Dział Analizy i Wsparcia Polityki Zewnętrznej, „Transnational repression of human rights defenders: The impacts on civic space and the responsibility of host states” [Transgraniczne represje wobec obrońców praw człowieka: wpływ na przestrzeń społeczeństwa obywatelskiego i odpowiedzialność państw przyjmujących], sierpień 2025 r., https://www.europarl.europa.eu/RegData/etudes/STUD/2025/754475/EXPO_STU(2025)754475_EN.pdf.

11 Parlament Europejski, Dyrekcja Generalna ds. Polityki Zewnętrznej Unii Europejskiej, Dział Analizy i Wsparcia Polityki Zewnętrznej, „Perpetrators and methods of transnational repression and possible counter-strategies” [Sprawcy transgranicznych represji, stosowane przez nich metody oraz możliwe strategie przeciwdziałania], styczeń 2026 r., https://www.europarl.europa.eu/RegData/etudes/STUD/2026/775286/EXAS_STU(2026)775286_EN.pdf.

ucieczki z państw pochodzenia z powodu represji wewnętrznych;

B. mając na uwadze, że u podstaw Unii Europejskiej leżą wartości takie jak poszanowanie ludzkiej godności, wolność, demokracja, równość, praworządność i poszanowanie praw człowieka;

C. mając na uwadze, że transgraniczne represje podważają te podstawowe wartości, przyczyniają się do manipulowania debatą publiczną oraz naruszają prawa podstawowe i prawo międzynarodowe, a także suwerenność i bezpieczeństwo UE i państw członkowskich; mając na uwadze, że nasileniu naruszeń praw człowieka w państwach pochodzenia często towarzyszy wzrost skali transgranicznych represji za granicą;

D. mając na uwadze, że transgraniczne represje stosowane na terytoriach państw członkowskich UE stanowią część szerzej zakrojonej strategii obcych ingerencji służącej osłabieniu instytucji i społeczeństw demokratycznych oraz bezpośrednio ingerują w wewnętrzną demokratyczną przestrzeń Unii przez uciszanie głosów, rozbijanie wspólnot oraz wywoływanie strachu i autocenzury, a zarazem osłabiają działania zewnętrzne UE przez ograniczanie zdolności osób mieszkających w UE do opowiadania się za demokracją, prawami człowieka i rozliczalnością w państwach spoza UE;

E. mając na uwadze, że transgraniczne represje mogą stanowić zbrodnię przeciwko ludzkości w rozumieniu art. 7 lit. h) Rzymskiego Statutu Międzynarodowego Trybunału Karnego[12], biorąc pod uwagę systematyczny i powszechny charakter takich czynów;

F. mając na uwadze, że wszystkie osoby mieszkające w UE, niezależnie od ich pochodzenia etnicznego lub narodowego, korzystają z równych praw i ochrony na mocy prawa UE, w tym praw zagwarantowanych w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej; mając na uwadze, że prawa indywidualne wszystkich osób mieszkających w UE muszą być chronione i gwarantowane przez właściwe organy krajowe i unijne; mając na uwadze, że przeciwdziałanie transgranicznym represjom wymaga szczególnych działań skoncentrowanych na ofiarach w celu zlikwidowania istniejących luk w zakresie ochrony; mając na uwadze, że traktowanie transgranicznych represji przede wszystkim jako kwestii bezpieczeństwa lub ingerencji zagranicznej grozi zaciemnieniem jej innych aspektów, ograniczeniem skuteczności reakcji i niedostateczną ochroną osób i społeczności dotkniętych takimi represjami;

G. mając na uwadze, że podmioty zagraniczne dopuszczają się transgranicznych represji wobec osób fizycznych i grup

---

12 https://www.icc-cpi.int/sites/default/files/2024-05/Rome-Statute-eng.pdf.

mieszkających w państwach członkowskich UE; mając na uwadze, że skala transgranicznych represji w poszczególnych państwach członkowskich jest zróżnicowana, podobnie jak poziom świadomości, przygotowania instytucjonalnego oraz dostępności mechanizmów ochrony; mając na uwadze, że sprawcy działają ponad granicami i wykorzystują te rozbieżności między krajowymi ramami prawnymi i instytucjonalnymi, co zmniejsza skuteczność pojedynczych działań podejmowanych na szczeblu krajowym;

H. mając na uwadze, że transgraniczne represje dotyczą wielu dziedzin polityki i w związku z tym niezbędna jest dodatkowa koordynacja; mając na uwadze, że taktyki transgranicznych represji często wykorzystują szare strefy między agencjami i departamentami;

I. mając na uwadze, że państwa członkowskie odgrywają zasadniczą rolę w zapobieganiu aktom transgranicznych represji, prowadzeniu dochodzeń w ich sprawie i reagowaniu na nie; mając na uwadze, że rozdrobnione podejścia krajowe i brak koordynacji między państwami członkowskimi osłabiają zdolność UE do skutecznego i spójnego identyfikowania i zwalczania transgranicznych represji oraz zapobiegania im, a także są niewystarczające w obliczu ich transgranicznego charakteru; mając na uwadze, że takie rozdrobnienie może w praktyce pogłębiać poczucie zagrożenia wśród dotkniętych nimi osób i społeczności, w tym przez zwiększanie ich narażenia, widoczności lub podatności na przymus ze strony państw pochodzenia; mając na uwadze, że głębsza koordynacja na poziomie UE powinna wspierać i uzupełniać kompetencje państw członkowskich w dziedzinie bezpieczeństwa narodowego;

J. mając na uwadze, że dane zgromadzone w ciągu ostatniej dekady wskazują na stały wzrost skali, zasięgu geograficznego i złożoności transgranicznych represji; mając na uwadze, że liczba i rodzaje podmiotów zaangażowanych w transgraniczne represje również wzrosły, ponieważ represje są coraz częściej zlecane podmiotom działającym w zastępstwie, takim jak zorganizowane sieci przestępcze, byli funkcjonariusze służb wywiadowczych oraz podmioty prowadzące działania w cyberprzestrzeni, w tym w państwa członkowskich UE, co zwiększa możliwość wypierania się odpowiedzialności, utrudnia przypisanie sprawstwa i osłabia mechanizmy rozliczalności;

K. mając na uwadze, że transgraniczne represje często opierają się na standardowym funkcjonowaniu systemów administracyjnych, finansowych i migracyjnych państw przyjmujących, w tym na środkach kontroli finansowej opartych na wymogach zgodności, sztywnych wymogach dokumentacyjnych oraz rozproszonych praktykach przetwarzania danych; mając na uwadze, że w rezultacie istnieje ryzyko wykorzystania struktur instytucji i państw członkowskich UE przez sprawców, nawet przy braku zamiaru lub bezpośredniej współpracy z państwami dopuszczającymi się takich

działań; mając na uwadze, że przeciwdziałanie transgranicznym represjom wymaga zatem kontroli wewnętrznych procedur UE i procedur krajowych, tak aby zapobiegać ich wykorzystywaniu do celów represyjnych;

L. mając na uwadze, że osoby i społeczności będące celem transgranicznych represji należą również do grona tych, którzy jako pierwsi reagują na takie działania, oraz dysponują unikalną wiedzą na temat metod represji, sieci podmiotów działających w zastępstwie i zmieniających się wzorców ryzyka; mając na uwadze, że z tego względu rzeczywiste włączenie tych społeczności ma zasadnicze znaczenie dla skutecznego zapobiegania, wczesnego ostrzegania i opracowywania trwałych strategii przeciwdziałania;

M. mając na uwadze, że transgraniczne represje wywierają poważny i długotrwały wpływ na obrońców praw człowieka, dziennikarzy, prawników i działaczy politycznych, a także na członków ich rodzin;

N. mając na uwadze, że transgraniczne represje są często błędnie przedstawiane jako seria odosobnionych incydentów, a nie jako długotrwała strategia wymierzona w całe społeczności; mając na uwadze, że brak przemocy fizycznej lub jawnego nękania nie powinien być utożsamiany z bezpieczeństwem czy wolnością, ponieważ uciszanie, strach, trauma i rozdrobnienie są często zamierzonym rezultatem transgranicznych represji; mając na uwadze, że te skumulowane skutki transgranicznych represji sprawiają, że niezbędna jest nie tylko natychmiastowa ochrona, ale również dostęp do skutecznych środków odwoławczych i odszkodowania; mając na uwadze, że nawet gdy ofiary wygrywają takie sprawy, przyznawane im odszkodowanie ma często charakter symboliczny, jest wypłacane z opóźnieniem lub nie jest egzekwowane;

O. mając na uwadze, że transgraniczne represje oddziałują na poszczególne osoby w różny sposób w zależności od ich płci, orientacji seksualnej, pochodzenia rasowego, etnicznego lub religijnego oraz pozycji społeczno-ekonomicznej; mając na uwadze, że krzyżowe formy dyskryminacji i nierówności strukturalne zarówno w krajach pochodzenia, jak i w państwach przyjmujących mogą pogłębić negatywne skutki transgranicznych represji; mając na uwadze, że kobiety doświadczają szczególnych form transgranicznych represji, które mogą przejawiać się w seksualizowanych i seksistowskich atakach cyfrowych wymierzonych w ich tożsamość, mających na celu ich zastraszenie i zdyskredytowanie oraz zniechęcenie do aktywizmu, co odzwierciedla szerszy schemat niegodziwego traktowania i molestowania w internecie ze względu na płeć, a także mając na uwadze, że osoby LGBTIQ+ są również w nieproporcjonalnym stopniu celem takich represji;

Tendencje, formy i metody transgranicznych represji

P. mając na uwadze, że transgraniczne represje, choć nie są zjawiskiem nowym, cały czas ulegają zmianom i występują w trudnym kontekście naznaczonym pogarszaniem się sytuacji w zakresie praw człowieka, ograniczaniem podstawowych wolności i przestrzeni obywatelskiej oraz coraz bardziej asertywnym zachowaniem niektórych reżimów autorytarnych;

Q. mając na uwadze, że fizyczne formy transgranicznych represji obejmują ukierunkowane zabójstwa, uprowadzenia, przemoc, wymuszone powroty, wymuszone zaginięcia, deportacje i ataki na mienie; mając na uwadze, że według danych Freedom House w latach 2014–2025 doszło do 1375 bezpośrednich incydentów fizycznych w 107 krajach docelowych;

R. mając na uwadze, że wiadomo, że niektóre reżimy stosują groźby lub płacą współpracownikom za nagrywanie uczestników protestów publicznych lub szpiegowanie dysydentów w UE, co bezpośrednio wpływa na korzystanie z praw podstawowych;

S. mając na uwadze, że reżimy autorytarne w erze cyfrowej mają coraz bardziej wyrafinowane umiejętności w zakresie cyfrowych transgranicznych represji; mając na uwadze, że cyfrowe transgraniczne represje obejmują nękanie w internecie, bezpośrednie groźby, doxing, hakowanie, cyberataki, kampanie dezinformacyjne, kampanie oszczerstw, podżeganie do nienawiści wobec dysydentów w ich krajach zamieszkania, w tym z wykorzystaniem sztucznej inteligencji (AI), a także stosowanie oprogramowania szpiegowskiego i innych technologii nadzoru w celu śledzenia, profilowania, zastraszania lub uciszania osób przebywających za granicą, w powiązaniu z tradycyjnymi metodami transgranicznych represji; mając na uwadze, że praktyki te nierzadko trudno przypisać konkretnym sprawcom i często nie osiągają one poziomu pozwalającego na ich ściganie na podstawie przepisów prawa karnego; mając na uwadze, że praktyki te są szczególnie szkodliwe, ponieważ platformy internetowe i media cyfrowe mogą być niezwykle istotne, zarówno z perspektywy życia osobistego, jak i zawodowego, dla osób, które zostały zmuszone do opuszczenia swoich krajów w wyniku prześladowań politycznych; mając na uwadze, że rozwój AI doprowadził do gwałtownego zwiększenia zasięgu i wpływu transgranicznych represji, w tym umożliwiając organom stosowanie rozpoznawania twarzy, analizy zachowań i przetwarzania danych w czasie rzeczywistym; mając na uwadze, że zagrożenia cyfrowe wobec społeczeństwa obywatelskiego uznaje się za naruszenia praw człowieka; mając na uwadze, że przedsiębiorstwa prowadzące media społecznościowe i platformy internetowe odgrywają istotną rolę w kształtowaniu środowiska internetowego dla obrońców praw człowieka i działaczy na rzecz praw człowieka; mając na uwadze, że brak skutecznych mechanizmów szybkiego

reagowania na doxing i ukierunkowane nękanie w internecie naraża obrońców na zwiększone ryzyko zastraszania, inwigilacji i dalszych transgranicznych represji; mając na uwadze, że akt o usługach cyfrowych udostępnia narzędzia, które mogą uwzględniać aspekty transgranicznych represji, w szczególności w odniesieniu do skoordynowanego nękania i dezinformacji;

T. mając na uwadze, że dostawcy usług cyfrowych, media społecznościowe i inne platformy internetowe, prywatne przedsiębiorstwa oferujące oprogramowanie szpiegowskie oraz inne przedsiębiorstwa technologiczne niekiedy stają się podmiotami umożliwiającymi stosowanie transgranicznych represji; mając na uwadze, że popularne platformy, takie jak WeChat, Telegram, Facebook, X i inne, są wykorzystywane do śledzenia dysydentów uczestniczących w protestach lub wyrażających swoje opinie na inne sposoby; mając na uwadze, że przedsiębiorstwa wprowadzające na rynek technologie nadzoru są odpowiedzialne za zapobieganie ich bezprawnemu wykorzystywaniu do celów politycznych;

U. mając na uwadze, że działające w złej wierze podmioty zagraniczne wykorzystują otwarte luki w zabezpieczeniach urządzeń w celu infiltracji komunikacji osobistej lub zawodowej; mając na uwadze, że wiele przypadków w ostatnich latach pokazało, że UE nie jest przygotowana do przeciwdziałania infiltracji urządzeń za pomocą oprogramowania szpiegowskiego; mając na uwadze, że oprogramowanie szpiegowskie jest wykorzystywane przez podmioty zagraniczne do kontrolowania zarówno dysydentów, jak i urzędników publicznych; mając na uwadze, że rosnącą skalę inwigilacji obrońców praw człowieka należy uznać za formę transgranicznych represji lub przymusu opartego na inwigilacji; mając na uwadze, że stosowanie oprogramowania szpiegowskiego do transgranicznych represji stanowi poważne zagrożenie dla praw podstawowych, procesów demokratycznych i integralności wyborów;

V. mając na uwadze, że przymus wywierany za pośrednictwem osób trzecich stanowi rozpowszechnioną i szczególnie szkodliwą formę transgranicznych represji, obejmującą groźby, nękanie, zatrzymywanie lub karanie członków rodzin lub osób powiązanych, które pozostają w państwie pochodzenia, a także wykorzystywanie wydarzeń lub organizacji diaspory do umożliwiania inwigilacji i zastraszania członków społeczności, co powoduje poważne szkody psychologiczne i stwarza zachęty do autocenzury; mając na uwadze, że przymus wywierany za pośrednictwem osób trzecich może również polegać na zmuszaniu członków społeczności diaspory do prowadzenia działań represyjnych w imieniu państwa, co sprawia, że stają się oni jednocześnie ofiarami i narzędziami transgranicznych represji; mając na uwadze, że niektórzy członkowie diaspory mogą być również wykorzystywani jako narzędzie transgranicznych represji bez przymusu; mając na uwadze, że należy wzmocnić identyfikację osób należących do diaspory, które mogą być

zaangażowane w transgraniczne represje;

W. mając na uwadze, że służby państw odpowiedzialnych za transgraniczne represje, by uwiarygodnić swoje wnioski, często fałszują zarzuty, przedstawiając ofiary transgranicznych represji jako sprawców przestępstw; mając na uwadze, że sprawcy transgranicznych represji coraz częściej wykorzystują procesy zaoczne, masowe postępowania karne, konfiskatę mienia i zastraszanie krewnych jako narzędzia represji wobec dysydentów przebywających za granicą, co uniemożliwia ich podróże międzynarodowe i bezpieczny powrót, ogranicza prawa własności i wywiera pośrednią presję przez członków rodziny pozostających w kraju; mając na uwadze, że ograniczenia jurysdykcyjne oraz eksterytorialny charakter takich praktyk sprawiają, że zapobieganie przypadkom przymusu wywieranego za pośrednictwem osób trzecich, ich dokumentowanie i ściganie są dla państw przyjmujących szczególnie utrudnione, co w istotnym stopniu przyczynia się do niechęci ofiar do zgłaszania takich przypadków;

X. mając na uwadze, że państwa zaangażowane w transgraniczne represje często nadużywają międzynarodowych i prawnych mechanizmów współpracy, w tym wniosków o ekstradycję i udzielenie informacji, mechanizmów wymiany danych, wzajemnej pomocy prawnej, ram Grupy Specjalnej ds. Przeciwdziałania Praniu Pieniędzy (FATF) dotyczących przeciwdziałania praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu (AML/CFT) oraz ram cyberbezpieczeństwa, a także not lub dyfuzji Interpolu wykorzystywanych w związku z ich wdrażaniem, do lokalizowania, zatrzymywania lub przymusowego odsyłania osób ze względów politycznych, co daje reżimom represyjnym legitymację pomimo wyraźnych zakazów nadużyć politycznych na mocy prawa międzynarodowego; mając na uwadze w szczególności, że fioletowe i srebrne noty Interpolu opracowano jako narzędzia operacyjne, bez środków odwoławczych lub procedur kontroli dostępnych dla osób, których dotyczą, co sprzyja ich nadużywaniu w kontekście transgranicznych represji; mając na uwadze, że udostępnianie danych Interpolu, w tym danych dotyczących czerwonych not i dyfuzji, może narażać osoby będące celem działań podmiotów autokratycznych na niebezpieczeństwo; mając na uwadze, że liczba czerwonych not i dyfuzji Interpolu drastycznie wzrosła w ciągu ostatniej dekady i że są one kluczowym narzędziem wykorzystywanym przez sprawców transgranicznych represji;

Y. mając na uwadze, że państwa będące sprawcami stosują administracyjne formy transgranicznych represji oraz formy oparte na mobilności za pośrednictwem nadzoru i przymusu wywieranego przez misje dyplomatyczne lub urzędy konsularne, w tym przez anulowanie paszportów lub odmowę ich przedłużenia, odmowę świadczenia usług konsularnych bądź pozbawianie obywatelstwa, przez co zmuszają osoby fizyczne do kontaktowania się z organami

konsularnymi lub uniemożliwiają im podróże; mając na uwadze, że odmowa świadczenia usług konsularnych dotyczy nie tylko obrońców praw człowieka i działaczy politycznych, ale także ich rodzin;

Z. mając na uwadze, że finansowe transgraniczne represje obejmują niewłaściwe wykorzystywanie norm FATF dotyczących AML/CFT do rozpowszechniania fałszywych oskarżeń oraz uruchamiania opartych na wymogach zgodności mechanizmów zamrażania rachunków i odcinania od usług bankowych; mając na uwadze, że praktyki te pozbawiają osoby i organizacje będące ich celem finansowania i dostępu do usług finansowych oraz podważają ich środki utrzymania, a także działalność obywatelską i polityczną; mając na uwadze, że Urząd ds. Przeciwdziałania Praniu Pieniędzy i Finansowaniu Terroryzmu (AMLA) stanowi kluczowy element zabezpieczenia na poziomie UE i powinien opracować mechanizmy szybkiego reagowania na nadużycia związane z zamrażaniem aktywów i zamykaniem rachunków oraz ustanowić ścisłe ograniczenia dotyczące wymiany danych z państwami dopuszczającymi się takich działań;

AA. mając na uwadze, że procedury administracyjne mogą być wykorzystywane przez państwa będące sprawcami oraz podmioty je wspierające, w szczególności gdy wymagany jest dostęp do dokumentów wydanych przez państwo pochodzenia lub gdy tłumacze ustni są wykorzystywani jako podmioty pośredniczące do zastraszania lub przymuszania ofiar;

Sprawcy, współpraca i struktury podmiotów działających w zastępstwie

AB. mając na uwadze, że z badań zleconych przez Parlament oraz niezależnych zbiorów danych wynika, że transgraniczne represje są zjawiskiem o skali globalnej, przy czym zgodnie z badaniami Freedom House 25 % rządów na świecie dopuszcza się takich działań, zagrożonych jest nimi około 3,5 mln osób, a udokumentowane przypadki odnotowano w ponad 100 państwach; mając na uwadze, że transgranicznych represji dopuszczają się głównie reżimy autorytarne; mając na uwadze, że do głównych sprawców transgranicznych represji w Europie i na świecie należą Rosja, Chiny, Iran i Białoruś;

AC. mając na uwadze, że badania zlecone przez Parlament pokazują, że większość udokumentowanych przypadków transgranicznych represji wiąże się ze współpracą między państwem pochodzenia a państwem przyjmującym lub z wykorzystywaniem systemów charakteryzujących się słabą praworządnością, w tym przez niewłaściwe wykorzystywanie ram ekstradycyjnych, współpracy organów ścigania oraz organizacji międzynarodowych;

AD. mając na uwadze, że transgraniczne represje często koncentrują się regionalnie, co wskazuje na istnienie nieformalnych lub formalnych

ram współpracy oraz wspólnych praktyk między państwami dopuszczającymi się takich działań i podmiotami je wspierającymi, w tym wzajemnego egzekwowania represji wobec społeczności przebywających na wygnaniu, obywateli UE i podmiotów europejskich;

AE. mając na uwadze, że Rosja należy do najbardziej agresywnych sprawców transgranicznych represji na świecie i odpowiada za najwyższą liczbę udokumentowanych przypadków tego rodzaju działań w UE spośród wszystkich państw pochodzenia, gdyż uznaje emigrację polityczną za zagrożenie strategiczne, a stosowane przez nią praktyki obejmują zabójstwa, próby zabójstwa, inwigilację w środowisku cyfrowym, nękanie, plany uprowadzeń, cyberataki, wrogie operacje wywiadowcze, szantaż, kampanie oszczerstw, zastraszanie społeczności diaspory, stygmatyzację, postępowania zaoczne, przymus wywierany za pośrednictwem osób trzecich, groźby kierowane wobec członków rodzin, systematyczne instrumentalne wykorzystywanie mechanizmów międzynarodowej współpracy prawnej, finansowej, w dziedzinie cyberbezpieczeństwa oraz współpracy organów ścigania, a także groźby pod adresem unijnych prawodawców; mając na uwadze, że liczba publicznych czerwonych not Interpolu wystawionych na wniosek Rosji jest nieproporcjonalnie wysoka i znacznie przekracza wyniki innych państw; mając na uwadze, że Rosja polega na dwustronnych umowach o współpracy prokuratorskiej z państwami trzecimi w celu ułatwienia wniosków o ekstradycję jej obywateli za granicą; mając na uwadze, że rosyjskie służby wywiadowcze prowadzą kampanie rekrutacyjne w internecie, często za pośrednictwem Telegramu, w celu zlecania zabójstw i działalności terrorystycznej, często wymierzonych w rosyjską diasporę i przeciwników politycznych; mając na uwadze, że do transgranicznych represji Rosja wykorzystuje podmioty pośredniczące, w tym grupę Wagnera, czeczeńskie szwadrony śmierci, instytucje kulturalne, a w niektórych przypadkach struktury powiązane z rosyjskim Kościołem Prawosławnym;

AF. mając na uwadze, że Białoruś stosuje transgraniczne represje na alarmującą skalę, również na terytorium UE, w szczególności przez przemoc fizyczną, nadużywanie mechanizmów Interpolu, odmowę wydawania dokumentów podróży, wykorzystywanie oprogramowania szpiegowskiego, stosowanie przymusowych praktyk konsularnych, przymusowe powroty, konfiskatę aktywów i zastraszanie; mając na uwadze, że Białoruś wykorzystuje system czerwonych not Interpolu do ataków na przeciwników politycznych przebywających na wygnaniu oraz atakuje diasporę i dysydentów, w tym osoby mieszkające w UE, za pomocą spraw karnych, specjalnych postępowań zaocznych i przymusu wywieranego za pośrednictwem osób trzecich;

AG. mając na uwadze, że Chiny prowadzą najbardziej rozległą i

systematyczną kampanię transgranicznych represji na świecie, opartą na rozległej infrastrukturze eksterytorialnej, obejmującą podmioty powiązane z państwem, zagraniczne posterunki policji, organizacje diaspory, akademickie i uniwersyteckie, media i sieci cyfrowe, służące identyfikowaniu, monitorowaniu, zastraszaniu i przymuszaniu osób należących do społeczności diaspory oraz z nimi związanych za pomocą inwigilacji, nękania, nacisków prawnych i finansowych, nadużywania mechanizmów Interpolu, przymusowych powrotów oraz zastraszania członków rodzin; mając na uwadze, że Chiny stosują środki przymusu wobec Europejczyków i europejskich podmiotów; mając na uwadze, że według doniesień obrońców praw człowieka Chiny prowadzą na terytorium Europy tajne posterunki policji i wykorzystują podmioty działające w zastępstwie bez podstawy prawnej, co umożliwia inwigilację i przymusowe powroty, w tym przez groźby wobec krewnych, a w niektórych przypadkach uprowadzenia; mając na uwadze, że władze chińskie wywierają presję na naukowców, aby wstrzymali badania uznane za wrażliwe, w tym badania nad łańcuchami dostaw i praktykami pracy przymusowej lub nad Tybetem i Tajwanem, a także atakują artystów, domagając się odwołania wydarzeń związanych z Tajwanem; mając na uwadze, że Chiny są wiodącym eksporterem systemów inwigilacji, oprogramowania szpiegowskiego i narzędzi policyjnych opartych na danych, które są wykorzystywane przez inne reżimy autorytarne do monitorowania i zastraszania własnej diaspory za granicą; mając na uwadze, że ustawa o bezpieczeństwie narodowym Hongkongu z 2020 r. i rozporządzenie o ochronie bezpieczeństwa narodowego z 2024 r. potwierdzają jurysdykcję eksterytorialną i są wykorzystywane w celu transgranicznych represji, w tym przez ataki na europejskich polityków z zastosowaniem gróźb ścigania i ekstradycji oraz przez wydawanie nakazów aresztowania i wyznaczanie nagród za złapanie działaczy i naukowców mieszkających w UE; mając na uwadze, że ustalenia UE dotyczące ekstradycji z Chinami i Hongkongiem budzą poważne obawy;

AH. mając na uwadze, że Iran od dawna ściga osoby uznawane za przeciwników poza granicami kraju i dopuszcza się transgranicznych represji w UE, przy czym działania te są kierowane na najwyższych szczeblach władzy państwowej i realizowane przez Ministerstwo Wywiadu oraz Korpus Strażników Rewolucji Islamskiej, w tym Siły Ghods, z zastosowaniem takich metod jak zabójstwa, uprowadzenia, wymuszone zaginięcia, wiarygodne groźby użycia przemocy, cyfrowe transgraniczne represje oraz zlecanie działań represyjnych zorganizowanym grupom przestępczym i innym podmiotom działającym w zastępstwie, w tym przez zastraszanie dziennikarzy i dysydentów, cyberinwigilację, wywieranie przymusu na krewnych przebywających w Iranie oraz udokumentowane plany zabójstw i uprowadzeń wymierzone w przedstawicieli opozycji na terytorium Europy; mając na uwadze, że działania te zagrażają bezpieczeństwu publicznemu i naruszają prawa podstawowe;

AI. mając na uwadze, że globalny system sankcji UE za naruszenia praw człowieka (europejska ustawa Magnickiego) stanowi ważne narzędzie umożliwiające nakładanie sankcji na osoby fizyczne i podmioty odpowiedzialne za poważne naruszenia i nadużycia praw człowieka na całym świecie, w tym na podmioty zaangażowane w akty transgranicznych represji; mając na uwadze, że jego skuteczne i konsekwentne stosowanie może przyczyniać się do odstraszania, pociągania do odpowiedzialności oraz ochrony praw podstawowych;

AJ. mając na uwadze, że w UE nadal brakuje wspólnej definicji, kompleksowych mechanizmów gromadzenia danych oraz skoordynowanego, obejmującego całą UE podejścia instytucjonalnego do przeciwdziałania transgranicznym represjom; mając na uwadze, że brakuje ich również poza UE, co stwarza wyzwania w odniesieniu do zapobiegania, identyfikacji i skutecznych reakcji politycznych;

AK. mając na uwadze, że wiele form transgranicznych represji rzadko uwzględnia się w oficjalnych statystykach ze względu na ich ukryty charakter; mając na uwadze, że przypadki transgranicznych represji są w znacznym stopniu niedostatecznie zgłaszane, również w UE, ponieważ osoby będące celem takich działań często obawiają się odwetu wobec członków rodziny lub nie ufają organom publicznym z powodu wcześniejszych doświadczeń w warunkach autorytarnych; mając na uwadze, że dodatkowymi przeszkodami w zgłaszaniu takich przypadków są brak świadomości i odpowiedniego przeszkolenia po stronie organów ścigania i organów administracji, brak dostępnych mechanizmów zgłaszania uwzględniających traumę, bariery językowe oraz skumulowane obciążenie psychiczne wynikające z długotrwałego zastraszania, inwigilacji i nękania; mając na uwadze, że wiele ofiar transgranicznych represji również nie zgłasza przypadków nadużyć z powodu nieskuteczności lokalnych organów ścigania lub obawy przed pogorszeniem sytuacji; mając na uwadze, że ten strukturalny niski poziom zgłaszania prowadzi do utrzymywania się luki w ochronie ofiar i społeczności będących celem transgranicznych represji, osłabia kształtowanie polityki opartej na dowodach i egzekwowanie odpowiedzialności, a tym samym sprzyja dalszemu stosowaniu transgranicznych represji przez państwa będące sprawcami przy ograniczonym ryzyku ujawnienia lub poniesienia konsekwencji;

AL. mając na uwadze, że wiele państw członkowskich UE będących państwami przyjmującymi nie potrafi właściwie rozpoznawać przypadków transgranicznych represji ani odpowiednio na nie reagować, gdy działania te nie noszą znamion przestępstwa;

AM. mając na uwadze, że obecny wniosek dotyczący europejskiej tarczy demokracji nie zawiera żadnego odniesienia do transgranicznych represji;

Ustalenie wspólnej unijnej definicji transgranicznych represji

1. uważa, że transgraniczne represje stanowią poważne i rosnące zagrożenie dla demokracji, naruszenie praw człowieka oraz formę ingerencji zagranicznej, gdyż podważają demokratyczne rządy, praworządność, prawa podstawowe oraz suwerenność i bezpieczeństwo państw przyjmujących, a także ich zdolność do zapewnienia ochrony osób przebywających na ich terytorium; podkreśla, że tendencje te prawdopodobnie nasilą się z powodu erozji norm międzynarodowych i szybkich zmian technologicznych, które również zmniejszają koszty prowadzenia takich działań;

2. z całą stanowczością potępia akty transgranicznych represji i obcej ingerencji, w tym te, które mają miejsce w państwach członkowskich UE; wzywa Komisję i państwa członkowskie do uznania transgranicznych represji za niedopuszczalną i niezgodną z prawem praktykę, stosowaną przede wszystkim przez reżimy autorytarne, oraz do zobowiązania się do zerowej tolerancji, co wymaga zdecydowanych, skoordynowanych i kompleksowych działań wobec wszelkich form transgranicznych represji występujących na terytorium UE;

3. uważa, że brak jasnej definicji transgranicznych represji przyczynia się do niskiego poziomu zgłaszania, ogranicza skuteczne reakcje polityczne i utrudnia stosowanie narzędzi rozliczalności, w tym mechanizmów sankcji; wzywa zatem Komisję, Radę i państwa członkowskie do przyjęcia wspólnej unijnej definicji transgranicznych represji w oparciu o definicję zawartą w niniejszym sprawozdaniu oraz we wcześniejszych sprawozdaniach Parlamentu oraz do systematycznego włączania tej definicji do polityk i instrumentów UE, w tym do obszarów działań zewnętrznych, wymiaru sprawiedliwości i spraw wewnętrznych, polityki cyfrowej, regulacji finansowych i ram sankcji, aby zapobiec wykorzystywaniu unijnych ram prawnych i administracyjnych do celów represyjnych; wzywa państwa członkowskie do skodyfikowania transgranicznych represji w przepisach krajowych;

4. definiuje transgraniczne represje jako umyślne działania lub groźby podejmowane przez państwa, w tym reżimy represyjne i autorytarne, podmioty powiązane z państwem lub podmioty znajdujące się pod wpływem lub presją państwa bądź podmioty działające w zastępstwie, w celu ochrony i realizacji swoich interesów za pomocą zastraszania, stosowania gróźb, uciszania, wymuszeń, kontroli lub wyrządzania innych szkód ponad granicami w odniesieniu do osób lub grup mieszkających za granicą, ich sieci wsparcia lub członków rodzin;

5. zauważa z zaniepokojeniem, że transgraniczne represji są wymierzone w szeroki zakres osób i grup, w tym m.in. dysydentów, dziennikarzy, aktywistów, pracowników naukowych i członków

diaspory oraz ich rodziny; dostrzega, że transgraniczne represje wykraczają poza diaspory i są wymierzone również w organizacje i osoby broniące ofiar lub pomagające im, w tym osoby bez powiązań z krajem dopuszczającym się takich represji; wyraża głębokie zaniepokojenie kurczącą się przestrzenią społeczeństwa obywatelskiego i uciszaniem wygnanych społeczności, których głos odgrywa zasadniczą rolę w dokumentowaniu sytuacji dotyczących praw człowieka i nadużyć;

6. podkreśla, że transgraniczne represje obejmują szeroki zakres bezustannie rozwijanych praktyk przymusu, w tym między innymi:

   a) transgraniczne represje fizyczne, takie jak ukierunkowane zabójstwa, uprowadzenia, przemoc, wymuszone powroty, wymuszone zaginięcia, deportacje i ataki na mienie;

   b) nadużycia prawne i administracyjne, w tym nadużywanie usług konsularnych, procedur ekstradycyjnych i wzajemnej pomocy prawnej, zaoczne postępowania sądowe, nadużywanie międzynarodowych systemów powiadamiania, zamrażanie aktywów, ograniczanie dostępu do usług bankowych i finansowych, bezpodstawne zarzuty karne, wybiórcze ściganie, odmowa wydania zezwoleń, licencji lub zatwierdzeń bez ważnego powodu lub arbitralne grzywny lub kary;

   c) niefizyczne metody przymusu, takie jak nadzór cyfrowy, groźby, zastraszanie, nękanie cyfrowe, nadużywanie technologii szpiegowskich, hakowanie, szantaż, oskarżenia o terroryzm lub naruszanie bezpieczeństwa państwa, nękanie krewnych i wywieranie przymusu za pośrednictwem osób trzecich, w tym z wykorzystaniem misji dyplomatycznych lub konsularnych, sieci przestępczości zorganizowanej, podmiotów prywatnych lub podmiotów działających w interesie państwa i podmiotów powiązanych z państwem działających zagranicą;

7. podkreśla, że państwa członkowskie są obecnie w różnym stopniu dotknięte transgranicznymi represjami i wykazują różne poziomy świadomości, gotowości instytucjonalnej i mechanizmów ochrony; zaznacza jednak, że ponieważ sprawcy działają ponad granicami i wykorzystują rozbieżności między systemami krajowymi, transgranicznych represji nie można skutecznie zwalczać za pomocą odizolowanych reakcji krajowych, a zatem wymaga to zaangażowania i gotowości wszystkich państw członkowskich w skoordynowanych ramach UE;

Poprawa koordynacji, gromadzenia danych i reakcji instytucji w UE

8. podkreśla, że przypadki transgranicznych represji są w znacznym stopniu niedostatecznie zgłaszane, choć gromadzenie wiarygodnych danych ma zasadnicze znaczenie dla zrozumienia skali zjawiska; zauważa, że osoby będące celem transgranicznych represji mogą

niechętnie zgłaszać incydenty, ponieważ obawiają się działań odwetowych wobec członków rodziny, nie ufają organom państwowym z powodu doświadczeń w krajach autorytarnych lub napotykają bariery językowe;

9. wzywa Komisję i Europejską Służbę Działań Zewnętrznych (ESDZ) do ustanowienia – we współpracy z odpowiednimi organami UE, w tym Europolem – unijnego mechanizmu gromadzenia i monitorowania danych oraz dotyczącej ich sprawozdawczości, obejmującego incydenty w UE i na świecie, umożliwiającego organom publicznym i zainteresowanym stronom wnoszenie wkładu, który Komisja i państwa członkowskie mogą wykorzystać do opracowania, udoskonalenia i oceny swoich strategii przeciwdziałania transgranicznym represjom; podkreśla potrzebę wspólnych metod i zapewnienia współpracy w tej dziedzinie z partnerami o zbieżnych poglądach; podkreśla, że kanały zgłaszania powinny być wielojęzyczne i uwzględniać traumatyczne przeżycia, a jednocześnie zapewniać solidną ochronę i poufność danych;

10. wzywa państwa członkowskie do dopilnowania, aby czyny przestępcze i niemające takiego charakteru, które zawierają element transgranicznych represji, były konsekwentnie rejestrowane jako takie w całej UE oraz by odpowiednie organy były przygotowane do identyfikowania wymiaru transgranicznych represji;

11. podkreśla potrzebę silnego szyfrowania i ścisłych zabezpieczeń w celu zagwarantowania, że informacje udostępniane za pośrednictwem tych kanałów nie będą mogły być przechwytywane, niewłaściwie wykorzystywane ani dostępne nieupoważnionym podmiotom, a ofiary nie będą narażone na dalsze szkody;

12. podkreśla, że zgłoszenia otrzymane za pośrednictwem tych kanałów powinny być szybko oceniane, a następnie, w stosownych przypadkach, właściwe organy powinny podejmować konkretne działania, w tym dochodzenia i wysiłki służące zidentyfikowaniu ewentualnych powiązań z zagranicznymi organizacjami wywiadowczymi;

13. uznaje zasadniczą rolę organizacji społeczeństwa obywatelskiego w dokumentowaniu najbardziej ukrytych form transgranicznych represji, w tym inwigilację w środowisku cyfrowym, represje finansowe, nękanie administracyjne oraz przymus wywierany za pośrednictwem osób trzecich; zaznacza, że obecnie gromadzenie danych na temat transgranicznych represji nadal opiera się głównie na źródłach pozarządowych, z których wiele boryka się z poważnymi ograniczeniami finansowymi, co zwiększa pilną potrzebę wprowadzenia mechanizmów monitorowania na szczeblu państw członkowskich i UE; ponownie podkreśla potrzebę wspierania społeczeństwa obywatelskiego, dziennikarzy, sygnalistów i innych osób, które ujawniają mechanizmy i przypadki transgranicznych

represji, często narażając się na wysokie ryzyko osobiste;

14. wzywa państwa członkowskie do utrzymywania bliskich kontaktów z diasporami najbardziej narażonymi na transgraniczne represje; wzywa Komisję, by zapewniła państwom członkowskim wytyczne i zalecenia dotyczące sposobu ochrony zagrożonych grup będących na wygnaniu;

15. wzywa państwa członkowskie do zapewnienia specjalistycznych szkoleń dla organów ścigania, organów sądowych, organów finansowych oraz organów ds. cyberbezpieczeństwa, imigracji i azylu w zakresie identyfikowania transgranicznych represji i reagowania na nie; wzywa państwa członkowskie, by włączyły dotknięte społeczności w projektowanie i wdrażanie tych szkoleń;

16. nawołuje do ustanowienia kompleksowych ram w celu rozwiązania problemu rozdrobnienia reakcji krajowych i umożliwienia koordynacji i wymiany informacji między instytucjami i agencjami Unii, państwami członkowskimi, krajowymi instytucjami praw człowieka oraz odpowiednimi zainteresowanymi stronami; akcentuje potrzebę zacieśnienia współpracy między służbami i uporządkowanego dialogu merytorycznego w celu zapewnienia spójnej i skutecznej reakcji UE;

17. zachęca państwa członkowskie do wyznaczenia krajowych punktów kontaktowych ds. transgranicznych represji, których zadaniem będzie koordynacja między właściwymi organami na wszystkich szczeblach;

18. wzywa Komisję i państwa członkowskie, aby ułatwiały regularną wymianę między państwami członkowskimi za pośrednictwem sieci tych krajowych punktów kontaktowych ds. transgranicznych represji, umożliwiając im wymianę doświadczeń, tendencji, dobrych praktyk i wyciągniętych wniosków; apeluje o regularne zapraszanie krajowych punktów kontaktowych na posiedzenia Europejskiego Ośrodka Działań na rzecz Odporności Demokracji; wzywa państwa członkowskie, aby systematycznie składały Komisji sprawozdania na temat rozwoju sytuacji na szczeblu krajowym i wzmocniły koordynację środków krajowych w celu skuteczniejszego zajęcia się wymiarem transgranicznym represji;

19. wzywa Komisję i ESDZ do publikowania corocznego publicznego sprawozdania na temat transgranicznych represji mających wpływ na UE, oceniającego tendencje, wzorce i pojawiające się zagrożenia, w tym niedostatecznie zgłaszane formy, takie jak inwigilacja w środowisku cyfrowym, represje finansowe, nękanie administracyjne oraz przymus wywierany za pośrednictwem osób trzecich;

20. wzywa Komisję do przedstawienia wniosku w sprawie aktualizacji mandatów Europolu i Eurojustu w celu skuteczniejszego przeciwdziałania transgranicznym represjom; wzywa Europol i

Eurojust do priorytetowego traktowania ścisłej współpracy i wymiany informacji między państwami członkowskimi UE w celu rozwiązania problemu transgranicznych represji i zapewnienia lepszej wymiany informacji, w tym przez specjalne szkolenia, a także ukierunkowane oceny zagrożenia transgranicznymi represjami;

21. wzywa wysoką przedstawicielkę Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa oraz ESDZ do poprawy koordynacji w ramach istniejących instrumentów polityki zagranicznej UE w celu skuteczniejszego przeciwdziałania transgranicznym represjom, w tym przez zwiększenie obecności UE w państwach trzecich oraz wzmocnienie punktów kontaktowych w delegaturach UE z myślą o zgłaszaniu przypadków transgranicznych represji w państwach trzecich;

22. apeluje do Rady, aby wyznaczyła koordynatora ds. przeciwdziałania transgranicznym represjom, który mógłby działać jako centralny punkt kontaktowy i przyczyniać się do opracowania nadrzędnej strategii UE w zakresie transgranicznych represji; uważa, że koordynator ten powinien być zaangażowany w prace Europejskiego Ośrodka Działań na rzecz Odporności Demokracji i uzupełniać je;

23. podkreśla, że w działaniach obejmujących gromadzenie danych, wsparcie dla ofiar, środki ochrony i wszystkie inne mechanizmy mające na celu przeciwdziałanie transgranicznym represjom należy uwzględnić szczególne zagrożenia, na jakie narażone są mniejszości rasowe, etniczne i religijne oraz osoby LGBTIQ+, a także aspekty kulturowe i, systematycznie, wpływ w aspekcie płci i wzajemnie powiązane czynniki zagrożenia;

Wzmocnienie ochrony i wsparcia osób padających ofiarą transgranicznych represji

24. apeluje o kompleksowe, skoncentrowane na ofiarach i intersekcjonalne podejście do ochrony i wsparcia osób doświadczających transgranicznych represji, łączące natychmiastowe i długoterminowe środki ochrony oraz dostosowane wsparcie dla osób o podwyższonym ryzyku; w tym kontekście wzywa Komisję i państwa członkowskie do przyjęcia środków ochrony uwzględniających aspekt płci w odniesieniu do kobiet i społeczności LGBTIQ+ doświadczających transgranicznych represji;

25. podkreśla potrzebę zapobiegania, ochrony, stabilizacji, rozliczalności i odstraszania oraz potrzebę wyeliminowania istniejących luk w ochronie, w tym w doniesieniu do dostępu do pomocy prawnej i administracyjnej oraz wsparcia psychospołecznego; podkreśla ponadto potrzebę rozwijania zdolności szybkiego reagowania przez właściwe organy;

26. podkreśla poważne konsekwencje psychologiczne, społeczne i w zakresie bezpieczeństwa, jakie transgraniczne represje wywierają na

ofiary i ich rodziny; apeluje do państw członkowskich, aby uznały szkody psychospołeczne za integralną cechę transgranicznych represji oraz aby zagwarantowały dostęp do wielojęzycznego i uwzględniającego traumatyczne przeżycia wsparcia dla zdrowia psychicznego; przypomina w tym względzie konsekwencje i obciążenie psychiczne spowodowane przez strategiczne powództwo zmierzające do stłumienia debaty publicznej w przypadku dziennikarzy lub przez presję prawną w przypadku pracowników akademickich;

27. wzywa państwa członkowskie do uznania nadużywania systemów prawnych za formę transgranicznych represji oraz do zapewnienia ofiarom transgranicznych represji dostępu do specjalistycznej pomocy prawnej, a także skutecznych, proporcjonalnych i możliwych do wyegzekwowania środków prawnych i odszkodowań, w tym odszkodowania i zwrotu przez sprawców kosztów prawnych wynikających z niewłaściwych lub uciążliwych postępowań;

28. wzywa państwa członkowskie do zapewnienia ukierunkowanego wsparcia umożliwiającego osobom doświadczającym transgranicznych represji kontynuowanie działalności zawodowej i obywatelskiej oraz do zapewnienia skutecznej i terminowej ochrony osobom, które zdecydują się na publiczne dokumentowanie lub zgłaszanie nadużyć; z zadowoleniem przyjmuje w tym kontekście unijną dyrektywę w sprawie przeciwdziałania SLAPP[13]; jest zdania, że podobne środki należy wdrożyć w celu ochrony wolności akademickiej przed naciskami z zewnątrz;

29. wzywa organy ścigania i organy bezpieczeństwa do ustanowienia trwałych działań informacyjnych i zaufanych kanałów komunikacji ze społecznościami doświadczającymi transgranicznych represji oraz struktur łączności ze społecznością, aby zwiększać świadomość, ułatwiać bezpieczne zgłaszanie oraz poszerzyć wiedzę na temat zmieniających się wzorców transgranicznych represji, w tym zachowań kwalifikujących się jako przestępstwa;

30. wzywa UE i jej państwa członkowskie do uznania osób i społeczności dotkniętych tym zjawiskiem za kluczowe służby interwencyjne oraz do ich wspierania; uznaje rolę wygnanych dziennikarzy jako głównych sojuszników w zwalczaniu autorytarnej propagandy oraz zagranicznych manipulacji informacjami i ingerencji w informacje; wzywa Komisję do wprowadzenia w życie strategii społeczeństwa obywatelskiego UE i zachęca do pogłębionej współpracy i wymiany

---

13 Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/1069 z dnia 11 kwietnia 2024 r. w sprawie ochrony osób, które angażują się w debatę publiczną, przed oczywiście bezzasadnymi roszczeniami lub stanowiącymi nadużycie postępowaniami sądowymi („strategiczne powództwa zmierzające do stłumienia debaty publicznej”) (Dz.U. L, 2024/1069, 16.4.2024, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2024/1069/oj).

informacji między społeczeństwem obywatelskim a instytucjami i państwami członkowskimi UE;

31. wzywa ESDZ do aktualizacji planu działania UE dotyczącego praw człowieka i demokracji oraz wytycznych UE w sprawie obrońców praw człowieka, aby wyraźnie uwzględnić transgraniczne represje, w tym w odniesieniu do ochrony i wsparcia wygnanych obrońców praw człowieka i społeczności diaspory;

32. wzywa Komisję i państwa członkowskie do zapewnienia przewidywalnego finansowania takiego wsparcia dla ofiar, w tym w ramach Instrumentu Sąsiedztwa oraz Współpracy Międzynarodowej i Rozwojowej – „Globalny wymiar Europy” (ISWMR), programu „Obywatele, równość, prawa i wartości” (CERV) oraz programu „Horyzont Europa”;

Zapobieganie konkretnym formom transgranicznych represji i reagowanie na nie

Transgraniczne represje fizyczne

33. apeluje do państw członkowskich i Komisji o ustanowienie nowych lub dostosowanie istniejących mechanizmów uwzględniających ponadnarodowy charakter transgranicznych represji fizycznych, w tym inwigilacji, przymusu, napaści i prób uprowadzeń, w celu zagwarantowania, że takie czyny będą systematycznie identyfikowane, badane i traktowane jako represje powiązane z państwem, a nie odosobnione przestępstwa;

Transgraniczne represje cyfrowe i represje z wykorzystaniem technologii

34. wzywa UE i jej państwa członkowskie do uznania cyfrowych form transgranicznych represji, takich jak cenzura, dezinformacja, kampanie oszczerstw, nękanie w internecie i zastraszanie, możliwe dzięki mechanizmom udostępnianych przez platformy internetowe, w tym systemom rekomendacji opartym na zaangażowaniu, fałszywym kontom i sieciom botów, oraz do zapobiegania i przeciwdziałania im; podkreśla potrzebę uznania konkretnego wyzwania związanego z transgranicznymi represjami cyfrowymi ze względu na płeć oraz szczególnych konsekwencji tego rodzaju represji dla kobiet będących celem takich represji; wzywa Komisję i państwa członkowskie do uwzględnienia transgranicznych represji podczas wdrażania istniejących ram odpowiedniego prawodawstwa UE, w tym aktu o

usługach cyfrowych, aktu w sprawie AI[14] i rozporządzenia w sprawie produktów podwójnego zastosowania[15], aby zapewnić solidne egzekwowanie przepisów, rygorystyczne kontrole eksportu i mechanizmy rozliczalności;

35. wzywa platformy cyfrowe do podjęcia skutecznych działań w celu złagodzenia i wyeliminowania cyfrowych zagrożeń związanych z transgranicznymi represjami; apeluje do Komisji o ocenę, czy transgraniczne represje cyfrowe spełniają kryteria kwalifikujące je do działań mających negatywne skutki dla „praw podstawowych” w rozumieniu aktu o usługach cyfrowych; wzywa Komisję do zwrócenia szczególnej uwagi na wpływ transgranicznych represji w zbliżających się przeglądach wytycznych w odniesieniu do oceny ryzyka i środków łagodzących mających zastosowanie do bardzo dużych platform internetowych, w tym przez zbadanie ryzyka systemowego, jakie stwarzają platformy takie jak WeChat i TikTok;

36. jest poważnie zaniepokojony wykorzystywaniem AI przez państwa trzecie i ich przedstawicieli jako narzędzia transgranicznych represji, w tym przez inwigilację cyfrową wspomaganą sztuczną inteligencją, wdrażanie oprogramowania szpiegowskiego, ataki phishingowe i hakerskie, doxing, zautomatyzowane nękanie w internecie i skoordynowane kampanie dezinformacyjne w mediach społecznościowych; wzywa działający w Komisji Urząd ds. AI do dalszej oceny wpływu AI na transgraniczne represje oraz do zaproponowania konkretnych zabezpieczeń, aby zapobiec niewłaściwemu wykorzystaniu systemów AI w sposób umożliwiający inwigilację, przymus lub represje ponad granicami;

37. podkreśla, że prawo do bezpiecznej i prywatnej komunikacji jest prawem podstawowym; zdecydowanie potępia wykorzystywanie oprogramowania szpiegowskiego i technologii inwigilacji wobec osób przebywających w Unii przez państwa trzecie i ich przedstawiciel; z zaniepokojeniem odnotowuje udokumentowane przypadki, w których prywatne przedsiębiorstwa opracowują i eksportują zaawansowane oprogramowanie szpiegowskie i cyfrowe narzędzia nadzoru

---

14 Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/1689 z dnia 13 czerwca 2024 r. w sprawie ustanowienia zharmonizowanych przepisów dotyczących sztucznej inteligencji oraz zmiany rozporządzeń (WE) nr 300/2008, (UE) nr 167/2013, (UE) nr 168/2013, (UE) 2018/858, (UE) 2018/1139 i (UE) 2019/2144 oraz dyrektyw 2014/90/UE, (UE) 2016/797 i (UE) 2020/1828 (akt w sprawie sztucznej inteligencji) (Dz.U. L, 2024/1689, 12.7.2024, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2024/1689/oj).

15 Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/821 z dnia 20 maja 2021 r. ustanawiające unijny system kontroli wywozu, pośrednictwa, pomocy technicznej, tranzytu i transferu produktów podwójnego zastosowania (Dz.U. L 206 z 11.6.2021, s. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2021/821/oj).

wykorzystywane do celów transgranicznych represji;

38. przypomina sprawozdanie komisji PEGA (komisji śledczej ds. zbadania stosowania oprogramowania Pegasus i równoważnego oprogramowania szpiegowskiego służącego inwigilacji) zawierające zalecenia dotyczące zwalczania nielegalnego użycia oprogramowania szpiegowskiego, w szczególności inwazyjnego oprogramowania szpiegowskiego; ubolewa, że Komisja do chwili obecnej nie uwzględniła tych zaleceń, mimo że problemy nadal występują; w tym kontekście wzywa państwa członkowskie i Komisję do wdrożenia zaleceń parlamentarnej komisji PEGA oraz do wzmocnienia ochrony przed rozprzestrzenianiem i nadużywaniem oprogramowania szpiegowskiego, a także do przeciwdziałania niedociągnięciom w ustawodawstwie krajowym przez lepsze egzekwowanie przepisów UE, takich jak dyrektywa w sprawie przeciwdziałania praniu pieniędzy[16], przepisy dotyczące zamówień publicznych i rozporządzenie w sprawie produktów podwójnego zastosowania; wzywa UE i państwa członkowskie do zapewnienia ścisłego nadzoru nad rynkami oprogramowania szpiegowskiego, skutecznych mechanizmów rozliczalności i kryminalizacji nielegalnego gromadzenia danych prowadzonego w imieniu obcych państw z naruszeniem prawa UE;

39. apeluje o pociągnięcie przedsiębiorstw technologicznych i innych podmiotów prywatnych do odpowiedzialności za ułatwianie transgranicznych represji, w tym nieograniczanie zagrożeń dla praw podstawowych osób mieszkających w UE, w szczególności w kontekście wykorzystywania tych aplikacji do inwigilacji prowadzonej z inicjatywy państw, cenzurowania wypowiedzi politycznych i ułatwiania transgranicznych represji wobec społeczności diaspory; wzywa Komisję i państwa członkowskie do zapewnienia, by bardzo duże platformy internetowe i wyszukiwarki internetowe stosowały moderowanie treści oparte na prawach człowieka; wzywa te platformy do ustanowienia mechanizmów szybkiego reagowania dla osób zagrożonych, w tym priorytetowych kanałów zgłaszania, terminowej weryfikacji przez człowieka, zabezpieczeń przed arbitralnym usuwaniem treści oraz skutecznych reakcji na doxing, przejmowanie kont i skoordynowane nękanie w internecie;

Przymus wywierany za pośrednictwem osób trzecich i represje wobec rodzin

40. uznaje represje wobec członków rodzin osób wygnanych – zarówno w

---

16 Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/849 z dnia 20 maja 2015 r. w sprawie zapobiegania wykorzystywaniu systemu finansowego do prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu, zmieniająca rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 i uchylająca dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2005/60/WE oraz dyrektywę Komisji 2006/70/WE (Dz.U. L 141 z 5.6.2015, s. 73, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2015/849/oj).

UE, jak i poza nią – za odrębną i poważną formę transgranicznych represji; apeluje, aby zastraszanie rodzin, zatrzymania, konfiskata mienia, zakazy podróżowania i podobne praktyki były systematycznie zwalczane zgodnie z unijnymi ramami monitorowania, sankcji i reakcji dyplomatycznej;

41. podkreśla, że łączenie rodzin i inne środki ochronne zmniejszają narażenie na przymus wywierany za pośrednictwem osób trzecich;

Zajęcie się strukturami umożliwiającymi transgraniczne represje;

42. wzywa Komisję i państwa członkowskie, aby zidentyfikowały, oceniły i ograniczyły strukturalne słabe punkty unijnych i krajowych systemów administracyjnych, prawnych i finansowych, które mogą zostać wykorzystane do transgranicznych represji, w tym usług konsularnych;

43. zachęca instytucje UE i państwa członkowskie do podjęcia działań, aby uniknąć ryzyka wykorzystania ich struktur przez sprawców transgranicznych represji; działania te mogłyby obejmować wprowadzenie zabezpieczeń opartych na świadomości ryzyka, w razie potrzeby procedur alternatywnych oraz wzmocnionego nadzoru nad infrastrukturą prawną, administracyjną i finansową, w tym ocenę skutków w odniesieniu do praw podstawowych, programy ułatwień pobytowych dla inwestorów i ramy przeciwdziałania praniu pieniędzy, aby zapobiec niewłaściwemu wykorzystaniu przez sprawców i zagwarantować rozliczalność;

44. wzywa państwa członkowskie do rygorystycznej weryfikacji – a w stosownych przypadkach do cofnięcia – zezwoleń na pobyt powiązanych z inwestycjami i podobnych ustaleń dotyczących „złotych wiz” dla osób podejrzewanych na podstawie wiarygodnych przesłanek o związek z reżimami lub sieciami, o których wiadomo, że angażują się w transgraniczne represje, tak by uniemożliwić sprawcom takich represji i podmiotom je ułatwiającym uzyskanie praw pobytu w UE, które ułatwią nielegalną działalność;

Nadużywanie mechanizmów współpracy międzynarodowej

45. wzywa państwa członkowskie, aby zachowały czujność oraz odrzucały, dokumentowały i zgłaszały nieformalne, przejawiające się przymusem lub pozaprawne wnioski organów zagranicznych o inwigilację, zatrzymanie, ograniczenie, zastraszenie lub przekazanie osób wygnanych lub członków społeczności diaspory, w tym gdy takie wnioski są przekazywane kanałami dyplomatycznymi; apeluje w tym kontekście o wzmocnioną kontrolę, dotyczącą osób zagrożonych transgranicznymi represjami; wzywa ponadto państwa członkowskie, aby powstrzymały się od ekstradycji ofiar lub potencjalnych ofiar transgranicznych represji oraz zapewniły im ochronę w Unii;

46. wzywa państwa członkowskie, aby zagwarantowały, że właściwe

organy ścigania, sądowe i inne, otrzymujące dane Interpolu oraz wykonujące dwustronne umowy o współpracy z państwami podejrzewanymi o stosowanie transgranicznych represji, zostaną odpowiednio przeszkolone w zakresie identyfikacji i oceny ryzyka nadużyć;

47. podkreśla, że rozwiązanie problemu nadużywania Interpolu wymaga potwierdzenia w prawie krajowym i wytycznych operacyjnych, że noty i dyfuzje Interpolu nie podlegają takiej samej kontroli przed wydaniem jak nakazy aresztowania i nie powinny być traktowane jako równoważne nakazom aresztowania; zaznacza, że warunki i oceny środków naprawczych Interpolu należy poddać przeglądowi w kontekście zwalczania transgranicznych represji;

48. wzywa Komisję, aby ustanowiła na szczeblu UE mechanizm odwoławczy w przypadku nadużywania czerwonych not Interpolu, rozważyła zawieszenie współpracy w sprawach, w których istnieją poważne obawy co do rzetelnego procesu sądowego lub w przypadku zaocznego wydawania wyroków, oraz wstrzymała uznawanie lub pomoc w odniesieniu do wniosków pochodzących od państw będących sprawcami do czasu przywrócenia niezależności sądów;

49. wzywa państwa członkowskie, aby naciskały w ramach Interpolu na coroczną publikację szczegółowych statystyk dotyczących poszczególnych rodzajów not i dyfuzji, z podziałem na państwo wydające oraz ze wskazaniem liczby i przyczyn zatwierdzeń, odmów i usunięć;

50. apeluje o wprowadzenie odpowiednich reform i zasobów w celu zapewnienia długoterminowych rozwiązań, które zapobiegną stosowaniu motywowanych politycznie czerwonych not i dyfuzji dotyczących aresztowania, w tym o ustalenie punktów odniesienia zapobiegających niewłaściwemu wykorzystywaniu systemu not Interpolu oraz o ściślejszą kontrolę rządów, które mają słabe wyniki w zakresie praw człowieka i transgranicznych represji;

Finansowe i administracyjne narzędzia represji

51. wzywa unijne organy regulacji finansowej oraz właściwe organy nadzorcze, aby uznały, że zgodność z ramami FATF dotyczącymi AML/CFT oraz ramami cyberbezpieczeństwa może być wykorzystywana jako narzędzie transgranicznych represji wobec społeczeństwa obywatelskiego i jego darczyńców, dziennikarzy i społeczności diaspory, przedsiębiorców i ich podmiotów, współpracowników oraz osób fizycznych; wzywa organy ścigania i wymiar sprawiedliwości państw członkowskich do współpracy z organami regulacji finansowej w celu pomocy w zapobieganiu nadużyciom systemów finansowych i baz danych o podróży wykorzystywanych do ułatwiania transgranicznych represji oraz w reagowaniu na nie;

52. wzywa unijne organy regulacji finansowej, w tym AMLA, do opracowania zabezpieczeń zapobiegających takim manipulacjom, w tym weryfikacji przed zamrożeniem środków oraz odpowiednich środków kontroli i ochrony danych;

53. wzywa unijne organy regulacji finansowej do opracowania mechanizmów dochodzenia roszczeń dla ofiar, aby zaradzić manipulacjom finansowym i długotrwałym szkodom, w tym mechanizmów publicznej korekty; nawołuje do większej koordynacji między organami regulacji finansowe, podmiotami oraz właściwymi organami nadzorczymi a odpowiednimi organami UE zajmującymi się transgranicznymi represjami;

54. wzywa Komisję i państwa członkowskie do ustanowienia mechanizmów zapewniających gwarantowany dostęp do podstawowych usług bankowych dla osób, które na podstawie wiarygodnych przesłanek są zagrożone transgranicznymi represjami, oraz awaryjnych mechanizmów ciągłości finansowej lub płynności, w przypadku gdy represje skutkują nagłym zamrożeniem aktywów;

55. wzywa jednostki analityki finansowej do identyfikowania i systematycznej analizy wzorców finansowych powiązanych z transgranicznymi represjami oraz do przekazywania stosownych ustaleń krajowym i unijnym centrom koordynacji ds. transgranicznych represji;

56. wzywa państwa członkowskie do zapewnienia specjalistycznych szkoleń dla organów ścigania, organów sądowych, organów finansowych i organów ds. cyberbezpieczeństwa w zakresie identyfikacji wzorców finansowych powiązanych z transgranicznymi represjami, w tym niewłaściwego wykorzystywania narzędzi FATF, Interpolu i baz danych dotyczących podróży;

57. wzywa państwa członkowskie do opracowania wytycznych dla instytucji finansowych, dopilnowania, by krajowe organy nadzoru finansowego były upoważnione do udostępniania dostępnych im danych organom ścigania i wymiarowi sprawiedliwości, oraz do ustanowienia skutecznego krajowego mechanizmu składania skarg i przeglądu;

Ochrona przed nadużywaniem służb azylowych, migracyjnych i konsularnych przez sprawców transgranicznych represji

58. podkreśla, że odmowa świadczenia usług konsularnych jest formą transgranicznych represji, które można powiązać z zastraszaniem, inwigilacją lub przymusem; potępia stosowanie kontroli mobilności przez państwa będące sprawcami, w tym unieważnianie paszportów, odmowę usług konsularnych i inne ograniczenia w przemieszczaniu się;

59. wzywa Komisję do opublikowania oficjalnych wytycznych w sprawie

przeciwdziałania przymusowi konsularnemu, gwarantujących, że osoby będące celem transgranicznych represji nie będą musiały stawiać się w swoich ambasadach lub konsulatach za granicą;

60. wzywa państwa członkowskie do zagwarantowania właściwego uwzględnienienia indywidualnej sytuacji osób ubiegających się o ochronę międzynarodową, które są ofiarami ponadnarodowych represji; wzywa państwa członkowskie i inne kraje strefy Schengen do konsekwentnego i elastycznego stosowania unijnego kodeksu i podręcznika wizowego, aby zaspokoić potrzeby w zakresie ochrony osób będących celem transgranicznych represji;

Wzmocnienie środków odstraszających i rozliczalności

61. podkreśla, że należy zwiększyć koszty transgranicznych represji oraz wzmocnić środki odstraszające, w tym za pomocą skutecznego prowadzenia postępowań przygotowawczych i ścigania sprawców i podmiotów umożliwiających takie represje; wzywa państwa członkowskie do ustanowienia jasnej odpowiedzialności prawnej dla osób fizycznych i podmiotów, które świadomie ułatwiają transgraniczne represje w imieniu obcych państw lub czerpią z nich korzyści; apeluje ponadto o skuteczne wdrażanie zobowiązań przedsiębiorstw dotyczących należytej staranności w zakresie praw człowieka, w tym na podstawie dyrektywy w sprawie należytej staranności przedsiębiorstw w zakresie zrównoważonego rozwoju; uważa, że odpowiednim sposobem przeciwdziałania wzrostowi zjawiska transgranicznych represji popełnianych przez autorytarne reżimy przeciwko osobom mieszkającym w UE jest wykazanie, że UE może być siłą odstraszającą; w związku z tym wzywa UE do dalszego zwiększania własnych zdolności obronnych i zmniejszania zależności;

62. wzywa państwa członkowskie do wzmocnienia środków zapobiegawczych i środków rozliczalności, w tym weryfikacji dyplomatów, urzędników zaangażowanych państw, tłumaczy ustnych, przedstawicieli lobbystów i innych podmiotów pod kątem zaangażowania w transgraniczne represje przed udzieleniem akredytacji, a także do nałożenia odpowiednich środków – w tym wydalenia, zakazu wjazdu lub zawieszenia akredytacji – na osoby odpowiedzialne za takie czyny; oprócz tego wzywa państwa członkowskie do dzielenia się odpowiednimi informacjami z krajami partnerskimi, aby zapobiec ponownej akredytacji lub dalszym nadużyciom; uważa, że należy uznać ryzyko związane z przenikaniem transgranicznych represji do demokratycznych grup opozycyjnych za granicą oraz podjąć skoordynowane, wspólne środki w celu zapobiegania i przeciwdziałania takim działaniom;

63. wzywa UE i państwa członkowskie, by monitorowały nadużycia mechanizmów sądowych lub mechanizmów egzekwowania prawa przez państwa lub podmioty powiązane z państwem dopuszczające się represji; wzywa UE i jej państwa członkowskie, aby na podstawie

wystarczających dowodów rozważyły nałożenie na takie państwa środków ostrożności;

64. wzywa państwa członkowskie do dopilnowania, aby w ich ramach prawnych zakazać ingerencji w korzystanie z praw zgodnie z europejską konwencją praw człowieka, w tym w przypadku gdy takie działania są prowadzone w imieniu obcego państwa, oraz aby taka ingerencja stanowiła czynnik obciążający przy wydawaniu wyroków za przestępstwa powiązane;

65. wzywa Radę do zbadania możliwości uznania transgranicznych represji za poważne przestępstwo o wymiarze transgranicznym zgodnie z art. 83 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, z myślą o ustanowieniu w stosownych przypadkach wspólnych unijnych przepisów dotyczących ich definicji i sankcji za nie; wzywa Komisję do zainicjowania prawodawstwa w celu zharmonizowania zakazu inwigilacji zagranicznej w UE, w szczególności działań kwalifikujących się jako transgraniczne represje;

66. wzywa organy ścigania i wymiar sprawiedliwości do prowadzenia postępowań przygotowawczych w sprawie aktów transgranicznych represji, które stanowią zbrodnie przeciwko ludzkości w rozumieniu statutu rzymskiego, i ich ścigania;

67. wzywa państwa członkowskie, aby we współpracy z Komisją i ESDZ uwzględniały ryzyko związane z transgranicznymi represjami w unijnych informacjach dla podróżnych i wytycznych konsularnych, w tym przez ukierunkowane ostrzeżenia dla podróżnych dotyczące państw, w przypadku których istnieją wiarygodne dowody na zaangażowanie władz państwowych lub ich przedstawicieli w transgraniczne represje;

68. wzywa Komisję i ESDZ do dopilnowania, aby osoby i podmioty zaangażowane w transgraniczne represje były systematycznie uwzględniane w wykazie globalnego systemu sankcji UE za naruszenia praw człowieka (europejska ustawa Magnickiego) oraz do wyraźnego uwzględnienia transgranicznych represji jako podstawy do uwzględnienia w przyszłym systemie sankcji UE dotyczącym międzynarodowej przestępczości zorganizowanej;

69. wzywa Komisję i państwa członkowskie do zwiększenia inwestycji w dochodzenia kryminalne, finansowe i cyfrowe dotyczące transgranicznych represji w celu ich identyfikacji, przypisywania odpowiedzialności i dokumentowania oraz do wspierania postępowań sądowych wszczynanych przez ofiary;

70. wzywa państwa członkowskie do priorytetowego traktowania postępowań przygotowawczych wobec sieci odpowiedzialnych za transgraniczne represje, w tym podmiotów działających w zastępstwie i powiązanych z przestępczością zorganizowaną, a także likwidowania tych sieci, przez wzmocnioną koordynację między

organami bezpieczeństwa, organami sądowymi i finansowymi;

Unia Europejska jako światowy lider w przeciwdziałaniu transgranicznym represjom

71. apeluje do Komisji i ESDZ, aby systematycznie włączały przeciwdziałanie transgranicznym represjom do działań zewnętrznych UE, w tym do dialogów politycznych i dialogów na temat praw człowieka, do współpracy z państwami spoza UE i krajami kandydującymi oraz do dyplomacji publicznej, a także aby publicznie podnosiły te kwestie; wzywa Komisję i ESDZ, aby w umowach międzynarodowych i ramach współpracy uwzględniały warunki dotyczące przeciwdziałania nadużywaniu wielostronnych i dwustronnych umów o współpracy w sprawach karnych dotyczących transgranicznych represji, w tym możliwość zawieszenia;

72. wzywa państwa członkowskie, aby zgłaszały przypadki transgranicznych represji, w tym przymusu wywieranego za pośrednictwem osób trzecich i represji wobec rodziny, w stosunkach dwustronnych z państwami będącymi sprawcami takich represji, oraz aby domagały się zaprzestania takich praktyk;

73. wzywa Komisję i ESDZ do wzmocnienia strategicznej komunikacji w sprawie transgranicznych represji, wyraźnego uznania ich za globalne zagrożenie, zdecydowanego potępienia sprawców i zasygnalizowania wsparcia UE dla osób będących ich celem;

74. wzywa ESDZ do wyraźnego włączenia transgranicznych represji do mandatu Specjalnego Przedstawiciela UE ds. Praw Człowieka oraz do zagwarantowania, że kwestia ta zostanie uwzględniona w sprawozdaniach UE dotyczących praw człowieka;

75. wzywa Komisję i ESDZ do systematycznego uwzględniania ryzyka związanego z transgranicznymi represjami podczas przygotowywania umów o finansowaniu, współpracy i partnerstwie z państwami spoza UE;

76. wzywa Komisję do uwzględnienia transgranicznych represji jako kategorii w sprawozdaniach na temat praworządności i w sprawie rozszerzenia;

77. apeluje do Komisji, aby priorytetowo traktowała transgraniczne represje przy wdrażaniu europejskiej tarczy demokracji, szczególnie w kontekście Europejskiego Ośrodka Działań na rzecz Odporności Demokracji;

78. wzywa przyszłe prezydencje Rady, by priorytetowo traktowały transgraniczne represje w programie UE, ułatwiały wymianę najlepszych praktyk między państwami członkowskimi i opracowały komunikat Rady określający spójne podejście UE do zwalczania transgranicznych represji;

79. z zadowoleniem przyjmuje oświadczenie przywódców krajów grupy G-7 w sprawie transgranicznych represji oraz wzywa Radę i Komisję do dalszego wzmocnienia koordynacji na szczeblu grupy G-7, Rady Europy, Organizacji Bezpieczeństwa i Współpracy w Europie i ONZ, w tym przez trwałe zaangażowanie w działania Rady Praw Człowieka ONZ i wsparcie dla pracy Biura Wysokiego Komisarza Narodów Zjednoczonych ds. Praw Człowieka; wzywa ponadto do uwzględnienia systematycznych praktyk w zakresie transgranicznych represji stosowanych przez państwa będące sprawcami przy ocenie zaangażowania i inicjatyw tych państw w ramach organów międzynarodowych;

80. apeluje do państw członkowskich, aby opowiedziały się za konwencją Rady Europy w sprawie transgranicznych represji;

81. zdecydowanie uważa, że UE powinna ściśle współpracować z partnerami o zbieżnych poglądach, między innymi przez wymianę najlepszych praktyk w zakresie prawodawstwa, ochrony ofiar, przypisywania odpowiedzialności i nakładania sankcji w odniesieniu do sieci podmiotów działających w zastępstwie;

°

° °

82. zobowiązuje swoją przewodniczącą do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, wiceprzewodniczącej Komisji / wysokiej przedstawicielce Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa oraz rządom i parlamentom państw członkowskich.